Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the ima-ges to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

IDUN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR KVINNAN OCH HEMMET

N:R 7 (582). ONSDAGEN DEN 25 JANUARI 1899. 12:TE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR:	UTGIFNINGSDAGAR:	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE:	BYRÅ OCH EXPEDITION:	KOMMISSIONÄRER
IDUN ..... KR. 5: — IDUNS MODETIDN. MED PLANSCHER OCH HANDARB. ... » 5: — IDUNS MODETID, UTAN PL. » 3: — BARNGARDEROBEN ..... » 3: 25	HVARJE ONSDAG OCH LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 8 ÖRE.	FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSEKR.: JOHAN NORDLING,	KLARA S. KYRKOGATA 16, 1 TR. ÖPPEN KL. 10—5. ALLM. TEL. 61 47. RIKS 16 46.	ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALLDELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM, IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.

KUNGL. TEATERNS STORA FOYER.

VID SENASTE fredags föreställning, då »Oberon» uppfördes inför de inbjudna statsråden, samtlige riksdagsmän och Stockholms stadsfullmäktige, öppnades för första gången K. Teaterns stora foyer, som nu fullbordats. Vi meddela här en afbildning af den i sanning praktfulla salen, som strålar af den rikaste utstyrsel i färger, marmor, speglar och förgyllning. Foyern, som ligger i samma våning som första raden och utåt Gustaf Adolfs torg, är försedd med förträffliga takmålningar af Carl Larsson. Midt på ena långväggen prydes den af konungens porträtt, knästycke i naturlig storlek, måladt af Axel Jungstedt och särdeles lyckadt, samt på hvardera kortsidan af följande marmorbyster: Jenny Lind, modellerad och huggen af Christian Eriksson, Du Puy af Edvard Brambeck samt Ludvig Norman och August Söderman, båda modellerade af fröken Alice Nordin.

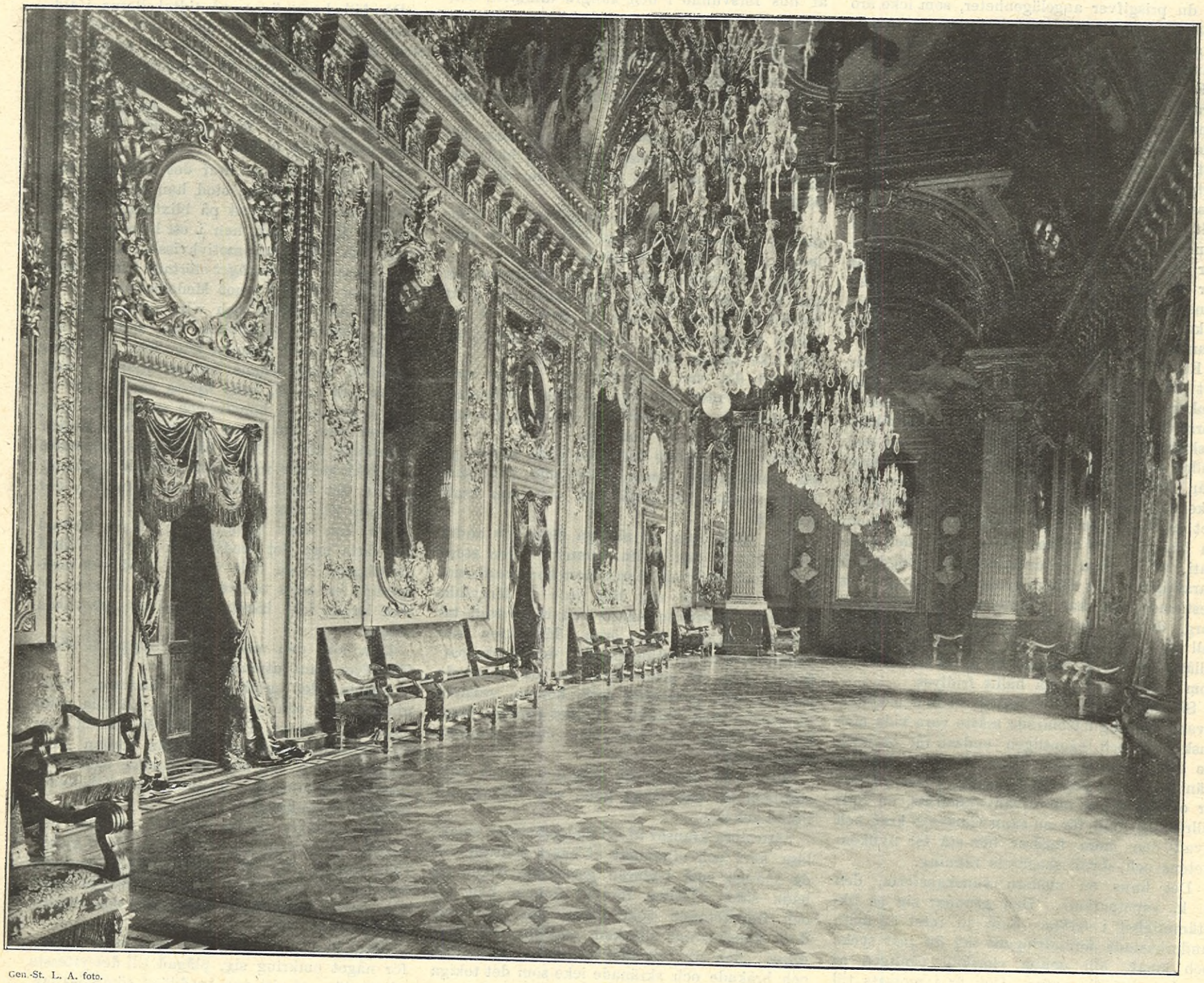

Gen.-St. L. A. foto.

KUNGL. TEATERNS STORA FOYER

»FÖRTROLIGHET EMOT HVAR MAN.»

»FÖRTROLIGHET emot hvar man duger icke,» skref den ädle, djupskådande Thomas a Kempis, och sanningen af dessa ord kunna tusen sinom tusen dagligen och stundligen hafva anledning att intyga.

Det hos människan så starkt nedlagda begäret af förtrolighet har sin grund i det hos hvarje lefvande inneboende behofvet af sympati, men det har äfven ofta sin grund i en annan orsak: inre tomhet och behof efter godtköpsintressen. Det utgör alltför ofta ett fattigdomsbevis på solidare andliga tillgångar och finkänslig diskretion.

Man bör vara på sin vakt mot den meddelsamhet och lösmynthet, som ibland kommer öfver en. Hvarje ord kan draga oberäkneliga verkningar med sig, och ett oförnuftigt eller lättsinnigt yttrande kan komma mycken ofärd åstad.

Var icke så förtrolig mot din vän, att, om han blir din ovän, din egen obetänksamhet och indiskretion kunna sätta honom farliga vapen i hand. Och var under inga omständigheter så förtrolig mot din vän, att du inviger honom i förtroenden på ett område, där *du*, men icke han, har rätt att blicka in, eller att du prisgifver angelägenheter, som icke äro dina, åt hans begär efter förtroende. Sådant är att svika den hänsyn, som rättskänsla och grannlagenhet ålägga dig gentemot *andra*.

En verklig vänskap har ej behof af en dylik ogrannlaga, pladdrande smörjning af vänskapens maskineri; och en nobel natur önskar icke att intränga i förhållanden, dem han ingen rätt har att tränga in uti. En dylik taktlös förtrolighet under vänskapens namn är att misskreditera begreppet vänskap, och man offrar helt enkelt åt pratsjukan, skvallret och sensationslusten. Den kvinnliga vänskapen försyndar sig icke sällan i dessa hänseenden. Man bör för visso icke förtro en vän allt. En finkänslig natur kläder sig icke själf andligen naken och ännu mindre blottar den en annans grannlaga förhållanden.

Ett oinskränkt förtroende bör i själfva verket icke förefinnas annat än emellan äkta makar. Redan förhållandet mellan föräldrar, barn och syskon leder till vissa oundvikliga inskränkningar i förtroligheten Men om man håller en och annan sida af sitt själslif stängd från hvarje skärskådande, så utesluter dock icke detta, att en sann och innerlig förtrolighet det oaktadt kan råda. Och må man såsom en bland lifvets bästa håfvor vårda den sympati, åt hvilken blodsbandet ger helgd och varaktighet! Ty denna sympati är den säkrast bestående, den kan öfverlefva både skam och sorg, den är egentligen endast ömtålig i ett fall: den tål sällan, att ett främmande element tillåtes obehörigt tränga sig in på ett område, som pieteten *borde* ha hållit fridlyst.

Så gifves det en vänskap mellan oskylda, hvars förtrolighetsområde måste vara vida mer inskränkt och egentligen endast får omfatta de båda vännernas — eller måhända snarare väninnornas — *personliga* angelägenheter. Detta är också, såsom här ofvan anmärkts, en fullt tillräcklig fond för en sann vänskaps kraf, och hvad den mera fordrar bör stå för nyfikenhetens och skvallerbegärets räkning.

Det finns en modern vänskapsform, den s. k. »sympatien». Den grundar sig på likstämmighet i *tycken*. Som ju intet är mera underkastadt förändringens lag än just tycke och smak, blir denna vänskap vanligen af mycket tillfällig natur. Den är i motsats till den verkliga *vänskapen*, hvars väsen är lugnt och tämligen fordringslöst, het, tyrannisk och ogrannlaga. Den s. k. »sympatien» uppträder icke sällan såsom en parasit, hvilken — i en tid, då i det allmänna medvetandet familjekänslan och blodsbandets helgd blifvit försvagade — ofta när sig på familjebandens bekostnad. Den vet icke af något, som heter förtegenhet eller gräns för sina förtroenden. Den sätter tvärt om en ära i att icke anse några vare sig hem- eller familjeangelägenheter *för* enskilda att bringas under diskussion. Denna vänskaps vanliga förlopp är lyckligtvis motsatsen af det, som åsyftas i en sund gammal sentens: »Älska mig lagom, men älska mig *länge*.» Och liksom den icke äger vänskapens försynta natur, har den ock mycket litet att skaffa med den *sanna* sympatien, hvars väsen är medkänsla och deltagande, trots olikhet i tycken och trots mången tillfällig disharmoni.

ÖDA.

ETT UPPVAKNANDE. SKISS FÖR IDUN AF HELENA NYBLOM.

FEBRUARIDIMMAN låg våt och grå öfver Paris. Som underliga, oformliga spöken såg man topparne af de höga monumenten sväfva uppe i den ogenomskinliga luften. Hela rader af hus försvunno i den kallgrå dimman, och människor och vagnar rörde sig på gatorna som figurer i ett stort skuggspel.

Asfalten var så nedsmutsad, luften så isande kall, människorna hade så brådt, där de färdades fram; allt gjorde ett intryck af smutsig, kvaf oro.

Var detta det gladaste och vackraste lif, som Europas förnämsta hufvudstad hade att bjuda på, så var lifvet verkligen en bra obehaglig sak.

Och mellan alla dessa skuggliknande människor, i denna döda, isiga luft, gick en ung man med ett krossadt hjärta.

Han var svensk löjtnant och hade varit ett par år i fransk tjänst. Han hade just stått beredd att vända tillbaka till Sverige, då det hände honom något — något, som gjorde, att han icke längre hade lust att lefva.

Hvad det var, talar jag icke om, ty man har ingen rätt att röja andras hjärteangelägenheter; nog af, han var olycklig, och han hade anledning att vara det.

Han hade blifvit bedragen i sin kärlek på ett skamligt och obarmhärtigt sätt; hvad som händt honom var ohjälpligt, och hans kraft var slut.

Han gick som en skugga bland de andra skuggorna i den hvita dimman i den stora staden och ströfvade upp genom boulevarderna. Som i en dröm såg han in i de förgyllda kaféerna, hvarifrån skratt och högröstadt tal skorrade styggt i hans öron. Matlukten från restauranterna kväljde honom, den starka parfymen från de grant utstyrda och sminkade damer, som passerade förbi honom, verkade på honom som liklukt. Hvilket ömkligt, sorgligt skådespel var icke hela detta eländiga människolif!

Han gick längre och längre bort och kom slutligen till den långa gata, som för upp till Père-Lachaise.

Jättestora kransar af evighetsblommor, smaklösa kors och ornament af svart ståltråd vid de många små bodarne garnerade vägen på båda sidor. Döden föreföll honom lika ful och frånstötande som lifvet, men den var dock kanske, när allt kom omkring, att föredraga; den var åtminstone tyst i sin fulhet och bråkade och skränade icke som det tokiga människolifvet.

Ja, han ville dö.

Han hade icke sofvit en blund på tre veckor, *icke en blund*, och hans hjärna var tom som ett nötskal, men ett nötskal, hvari ett litet brinnande kol brände ett djupare och djupare hål. Han var torr i halsen, och hans tunga var liksom lam, och så gick han in på ett kafé och begärde en flaska läskevatten. Han ville uppfriska sig så mycket, att han kunde tänka tillräckligt klart till att fatta ett beslut på hvad sätt han lättast skulle kunna försvinna.

Garçonen som satt fram vattenflaskan hade samtidigt kastat en tidning på bordet, som den unge mannen tanklöst började bläddra i. Medan han låtsades läsa, vandrade hans tankar i en orolig kretsgång.

Huru skulle det bäst kunna ske? I Bois de Boulogne med en kula? — Han hade en gång sett polisen taga reda på en man, som dödat sig i Boulognerskogen, men som tydligen hade blifvit kvar något länge där ute, innan man fann honom — hu! — Seinen? — Nej, han hade en gång varit inne på la Morgue, och sedan dess hade han tänkt: »Hvad jag än kommer att göra, aldrig skall jag dränka mig!» Och han tänkte på alla vänner han hade i Paris; — Skandinaviska klubben; — hvilket samtalsämne han en lång tid skulle utgöra, om han här i Paris skulle — nej, det var icke trefligt att tänka på.

Då föll hans ögon på tidtabellerna i tidningen han hade i handen. Där stod med stora bokstäfver: »Lux». Det var namnet på en af de bästa franska ångbåtar, och den skulle inom tjugufyra timmar afgå från Marseille till Alexandria. Afrika! Ja, där skulle det gå lättare att försvinna; där hade man både hafvet och öknen.

Han visste knappt hur det gick till, men ett par timmar senare stod han på Lyon-bangården och tog biljett på blixttåget, och då mörkret föll på, satt han i ett hörn af en sofvagn och hörde lokomotivhvisslan skrika genom natten, medan tåget störtade fram genom Frankrike och ned emot Medelhafvet.

Han slöt ögonen och ville sofva, blott en kvart, blott ett ögonblick, och glömma allt och alla — men sömnen kom icke. Det lilla glödande kolet i hans tomma hjärna brann hetare och hetare, hans hjärta värkte som en böld i bröstet på honom, och medan alla hans lemmar voro som lama, arbetade hans tankar irriterande klart. De hviskade icke, de skreko och deklamerade med gälla, sårande stämmor, så att det skalf i det tomma nötskalet, där de höllo till, som i ett källarhvalf.

Om han blott kunde lyfta af sitt hufvud och sätta upp det bredvid sin hattask i nätet på väggen. Han ville vara af med sitt medvetande en enda timme, en minut, en sekund! Han kunde icke härda ut med att vara vaken längre!

Men icke den minsta lilla droppe af sömn föll öfver hans utpinade varelse.

Natten blef mörkare och mörkare. Småningom sof och snarkade man på alla sidor omkring honom. Tåget rasslade framåt som ett jättevidunder, som slukar jorden kilometervis, och så började himlen sakta att ljusna, och underliga isande fläktar bebådades morgonens ankomst.

Man sträckte på sig i kupén, gäspade och stirrade slött ut genom fönsterna. Man gjorde litet toalett, åt och drack, började samtala, och ingen i hans närhet tycktes lida af något som helst. Man hade sofvit godt och började en ny dag.

Men han satt blek och tyst, utan känsla för något omkring sig, plågad till det yttersta af att släpa på sitt eget kraftlösa, sömnlösa jag.

Man öppnade på ett fönster och — hur underligt! Hvad var det som sände likt en gnista af lif i hans blod? Var det luften? Det kom en doftande fläkt af mimosa och mandelblommor, och solen, den verkliga, lefvande solen, sände en varm stråle öfver hans hand.

Städer och skogar, blåa berg med underliga, obekanta former sväfvade förbi honom som andesyner. Det lät som om tåget skyndade sig, skyndade sig fortare och fortare, som om det längtade till något; och hvad var det där borta, som blixtrade likt silfver — strålade blått — kom närmare, bredde sig större och större och nu låg framför honom utan gräns? Det var hafvet, Medelhafvet!

Han kom ned till hamnen i Marseille och ombord på ångbåten »Lux», som låg resfärdig på redden med sina eleganta hytter, sina praktfulla salonger och vidlyftiga matsalar.

Just som han skulle gå ombord, fick han öga på några bambusoffor, som utbjödos till salu. De sågo så inbjudande och bekväma ut, att han valde en, som han fick placerad på däcket. Han ville icke ned bland människorna i de trånga hytterna. Luft måste han ha, framför allt luft. På däcket skulle han vara dag och natt, till dess man landade i Afrika.

Så fäste han sitt visitkort vid soffans baksida, så att ingen kunde taga hans plats, medan han gick omkring på däcket, klädde sig varmt, lade sin päls och sina filtar på soffan och sträckte sig därpå själf till rätta. Han kunde ju i alla fall taga sig en hvilostund, till dess ångbåten var färdig att gå ut.

Det var vår i luften. Ännu icke den varma vårluften, men de första, milda löftena om vårens snara ankomst. Hafvet glittrade i sol så långt man kunde se. Mot hamnens stenar sprutade vågorna högt med lätta, smidiga slag, och hvita måsar med långa vingar svängde fram och åter mellan fartygen.

En kvinna med en korg på armen gick ombord på båten för att sälja blommor. Hon gick förbi den unge mannen och stack en blombukett rakt under näsan på honom, men då hon såg hans fullkomligt likgiltiga uttryck, gick hon genast vidare. Men från korgen föll en liten kvist af orangeblommor på golfvet framför honom, och den låg och utandades små stötar af vällukt, hvilka liksom slogo sakta mot den trötte mannens hjärta.

Från hamnen kom ett aflägset buller af sjömän och lastdragare, som skreko alla möjliga språk i munnen på hvarandra. Hissverken på lastångarne knarrade och slogo, hvisselpipor gåfvo signal. Vagnar och kärror rullade fram och åter på stenläggningen.

Medan hafvet brusade och skummade salt och svalt mot kajen, bullrade människohafvet ännu mycket högre från land. Folk kom ombord på »Lux» med betjäning och bagage, man sprang fram och tillbaka och knuffade till honom, som låg orörlig på soffan.

Och så plötsligt, så plötsligt, som man släcker ett ljus, försvann allt, som lyste och rörde sig och larmade omkring honom. Han sjönk, som när man kastar en sten i vågorna, djupare och djupare ned i medvetslöshetens bottenlösa haf, till dess han icke hade mera aning om sin tillvaro, än en människa, som aldrig varit född.

Passagerarne kommo småningom ombord. »Lux» lättade ankar och gick för full ånga ut på det solglänsande hafvet.

Man uppsökte sina respektive hytter, slog sig ned på däck för att röka eller prata. Damerna valde sig de bästa hörnen, där de i lä för vinden och solen i lugn kunde läsa sina romaner; hvar och en gjorde sig det så bekvämt som möjligt.

En dam var alldeles nära vid att sätta sig ofvanpå den sofvande mannen, som, inhöljd i sina plaider, snarare liknade ett paket än en människa, men en af matroserna varnade henne:

»Akta sig, fröken! Där ligger en löjtnant.»

Dagen gick, supén serverades, och natten kom, men han, som sof på soffan, rörde sig icke.

Då man nästa morgon fann honom orörlig på samma plats, började passagerarne stanna i sin promenad fram och åter på däcket, stirra på det sofvande byltet och böja sig ned för att läsa på visitkortet på soffan, som man läser på namnet, fästadt på en växt i en botanisk trädgård.

Andra dagens afton var en stilla folksamling omkring honom, och de väntade, till hälften rädda, till hälften nyfikna, att få se honom ge ett lifstecken ifrån sig.

»Är han död?» frågade man en ung fransk läkare, som länge stått och betraktat honom.

»Tror inte det!» svarade läkaren. »Han har troligtvis nonan,» och så vände man den sofvande ryggen och gick vidare.

Men han, som sof, visste icke, om det var tusen år eller en dag, som han legat orörlig på djupet af sömnens haf, ty i medvetslöshetens värld finnes ingen tid.

Men så kom det ett ögonblick, då hans släckta medvetande sakta, sakta började vakna och stiga som en skör bubbla genom verklighetens vatten uppåt emot ljuset.

Och då bubblan hade nått upp till ytan af det bottenlösa haf, där den legat, öppnade den sofvande åter sina ögon och såg upp.

Hvad var det? Hvar var han?

Han kunde ännu icke alls tänka, icke ens känna tydligt. Han låg och stirrade uppåt, utan att blinka.

Han sväfvade ju? . . Ja, han sväfvade. Nu kände han, huru han flög och gungade högt mellan stjärnorna. Han såg upp i en oändlig, djupblå himmel, full af millioner stjärnor, som alla blinkade sakta. Upp emot stjärnorna lyfte sig något stort, mörkt och orörligt som ett ogenomträngligt moln mellan himmel och jord, och på detta svarta, fasta moln funnos också stjärnor, både uppe och nere; större och mindre stjärnor, som rörde sig och bytte plats.

Men rundt omkring honom, alldeles nära honom lyste andra stjärnor, större och mera färgade, röda, orangegula, strålande gröna.

Och midt ibland alla dessa stjärnor gled han fram på långa, mjuka vågor, som om någon osynlig makt hade burit honom. Och, huru sällsamt! Vågorna sjöngo ju! — — Eller var det stjärnorna, som sjöngo?

Han tyckte sig ha hört den underliga sången förr. En vals var det, en spansk vals. Violiner, flöjter och guitarrer förenade sina klanger och snodde den tjusande melodien från dur till moll och in i dur igen. Kastagnetter markerade takten, tamburinen slog säkra, dofva slag, och nu! — var det icke ljudet af steg, som raskt och taktfast genljödo i hans öron?

Hvad var allt detta? Hvar var han?

Var det en dröm, så ville han icke störa den med en enda rörelse — eller kunde det vara sanning?

Kunde det vara möjligt, att lifvet ett enda ögonblick kunde kännas så lycksaligt att lefva?

Musiken fortfor att stiga och sjunka omkring honom, medan han själf steg och sjönk med vågorna, som buro honom.

Han slöt ögonen, och för en sekund var han nära att sjunka tillbaka i medvetslöshetens haf på nytt. Men han gjorde en våldsam ansträngning, kastade pälsen af sig och satte sig upp med fötterna hårdt i marken. Den gungade under honom. Den friska nattluften slog emot honom från hafvet.

Ångaren »Lux» passerade just Maltas klippa. Det var bal på däcket, och man dansade vid musiken under kulörta lyktor.

Men medan han satt, ännu halft förvirrad, och stirrade på all denna skönhet omkring honom, stirrade människorna på däcket tillbaka på honom. Han själf var mindre skön. Hans skägg hade vuxit vildt under de två och ett halft dygn, som han sofvit på däcket. Hans hår var en enda oreda. Filtarne och pälsen, hvari han varit insvept, hängde omkring honom som skinnen på en vilde, medan hans ögon sågo sig omkring med ett uttryck af förvirrad slöhet. Han liknade mest ett underligt sjödjur, som kraflat sig upp från djupet och med förvåning ser sig omkring i en främmande värld.

En af uppassarne kom fram till honom.

»Vaknar ni verkligen?» sade han. »Vi trodde alla, att ni aldrig skulle vakna mera. Ni har sofvit två och ett halft dygn, utan att röra er.»

Han kom på benen och ned i hytten, men här föll han genast i sömn igen och sof till långt fram på nästa dag. Men nu visste han, att han sof, och visste, att han skulle vakna igen. Och då han nästa förmiddag kom upp på däcket efter att ha tagit ett bad, gjort en grundlig toalett och ätit en god frukost, då vände sig hvar enda människa efter honom och hviskade:

»Där är han, som har vaknat!»

Hans namn visste man också, ty alla hade läst det på hans visitkort på soffan, där han i två och ett halft dygn hade legat som ett annat stycke bagage, och de unga damerna funno det »so very interesting!»

Då »Lux» på femte dagen efter afresan från Marseille gled in i hamnen vid Alexandria, stod den uppvaknade på däcket.

Våren hade här redan gjort sitt triumferande intåg. Alla fruktträdgårdar stodo hvita af blomstersnö, klängväxterna höljde de högsta träd med obekanta, glödande blommor. Alla hus och murar lågo bländande hvita i det strålande solskenet, som fyllde himmel och haf med öfverströmmande glans, och framför honom lyfte sig det underbara, obekanta landet, den andra världsdelen, som en blå, lockande dröm.

Den unge mannen tänkte på allt annat än att dö.

Han hade ingen att tala med, och han talade med ingen. Han var en bland dem, som helst tiga i de högsta ögonblick af sorg och glädje.

Men om någon hade haft tid att se på annat än inseglingen till Alexandria, skulle de i detta ögonblick på hans ansikte ha kunnat se ett återsken af all den härlighet, som utbredde sig för hans ögon.

Hans uttryck skulle ha kunnat tydas så:

»Är jorden så skön, hvem skulle inte då vilja lefva!»

HVAD ALMLÖF TÄNKTE OM SITT NAMN. UR ETT AUTOGRAFALBUM MEDDELADT IDUN.

För att inte synas alltför bortkommen i det lysande sällskap, däri ni velat införa mig, tror jag klokheten bjuda att endast teckna mitt namn.

Mitt namn?

Ja, ihågkommet någon gång vid rampens bländsken, glömdt, när den store regissören däruppe kommenderat: »Ner med ridån!»

Nå, hvad mera?

Stockholm den 2 april 1893.

Knut Almlöf.

B. Lauro foto.

FRIHERRINNAN ADELINA PATTI-CEDERSTRÖM.

BARON CEDERSTRÖMS PÅ CRAIG-Y-NOS.

I DAG, den 25 januari, firas i den lilla staden Brecon i Wales i England bröllopet mellan vår landsman friherre Rolf Cederström och den ryktbara sångerskan madame Adelina Patti. Denna celebra förening har helt naturligt här hemma väckt det lifligaste intresse, och Idun meddelar därför här dels det senast, under förra året, tagna porträttet af friherrinnan Patti-Cederström, dels hennes brudgums bild. Mycket har ock talats om det ståtliga slottet Craig-y Nos, på hvilket den svenske baronen nu vid sin makas sida drager in som härskare. Vi våga därför ganska tryggt förutsätta, att äfven de bilder från detta, efter från platsen anskaffade fotografier, som Idun i dag bringar, skola ses med nöje.

De senaste åren har Adelina Patti gjort Craig-y-Nos och Wales till sitt hem. Hon besöker sällan London och då hon någon gång gör det, längtar hon snart tillbaka till sitt kära slott, hvilket hon fick smak för redan då hon för ett tjogtal år sedan som turist besökte Swansea-dalen. Sedan godset köptes, har hon nedlagt omkring fyra millioner kronor på byggnaderna och landtbruket; hon säger ofta, att hvarken hennes allmänna välbefinnande eller hennes röst vårdats så väl som här. Det man hör berättas om Craig-y-Nos låter mest som en saga ur Tusen och en natt. Intet kungligt palats, beläget midt i en världsstad, kan öfverträffa det som här blifvit gjordt för värdfolkets och dess gästers trefnad och nöje. Från alla delar af världen komma botanister och trädgårdsodlare för att se orangeriet, parken och den härliga vinterträdgård, där slottsfrun tillbringar sin mesta tid. Slottet har gästats af mera än en medlem af den engelska konungafamiljen och många af samtidens ryktbaraste konstnärer hafva rönt det hjärtligaste mottagande på Craig-y-Nos.

Öfver ett hundradetal tjänare äro anställda vid slottet, och om söndagarna äro de vanligen, utom vid särskilda tillfällen, befriade från allt arbete. Gas, elektricitet och is frambringas på egendomen. För de flesta besökande torde teatern, på hvilken m:me Patti offrat icke endast ofantliga summor, utan ock mycket arbete och intresse, hafva sin största dragningskraft. På denna fattas intet hvad dekorationer, kostymer och illumination angår; en utsökt orkester konserterar under mellanakterna och ett särskildt galleri är reserveradt för traktens allmoge, hvilken alltid vänligt inbjudes att öfvervara prestationerna. En annan märkvärdighet på slottet är ett orkestrion, hvilket med sextio musikanters »kraft», spelar hundratals ouvertyrer, danser och operor.

De flesta af scenens och konsertsalongens stora namn äro hvardagsgäster i detta hem, ty härskarinnans käraste tidsfördrif är att sällskapa och hon har drifvit till sin fulländning värdinnans ofta svåra konst. Hennes hjärtegodhet är blifven till ett ordspråk; hundradetals män och kvinnor, hvilka dyrka den sångens genius, hvars största prästinna hon är, kunde omtala månget drag af hjälpsamhet, medkänsla och förstående — saker hvilka

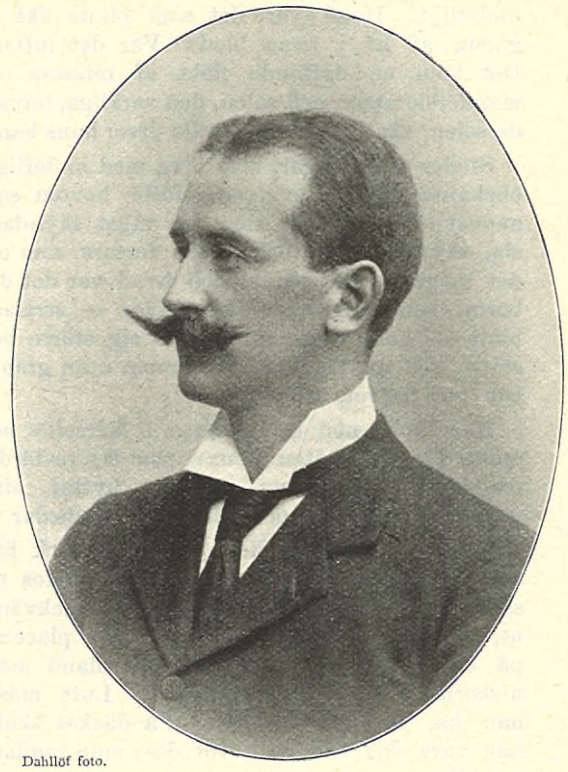

Dahllöf foto.

FRIHERRE ROLF CEDERSTRÖM.

hon själf hemlighåller. För öfrigt vet hon att med klokhet och urskiljning välja både sina vänner och skyddslingar. I stor förbindelse står hon själf till sitt mångåriga, trogna factotum, fröken Karolina Baumeister, en österrikisk dam, hvilken tjänstgör som hennes handsekreterare, husfru och financière.

En af m:me Pattis vänner säger: »En större älskare af musik — just för musikens egen skull — än Adelina Patti känner jag inte. Hon dyrkar formligen Wagner och Bach, men icke desto mindre är hon förtjust i Strauss och Waldteufel. Ja, sanningen att säga, tror jag hon föredrager den glade Offenbach framför alla andra. Hon småler när hon hör ett positiv på gatan och kan till och med stanna för att gnola efter melodien. Jag har sett henne röra sig omkring biljardbordet — hon är särskildt road af detta spel — och med kön i hand fullkomligt omedvetet stämma upp en visa mellan stötarne eller låta bollens försvinnande från den gröna duken ackompagneras af en lärkdrill.»

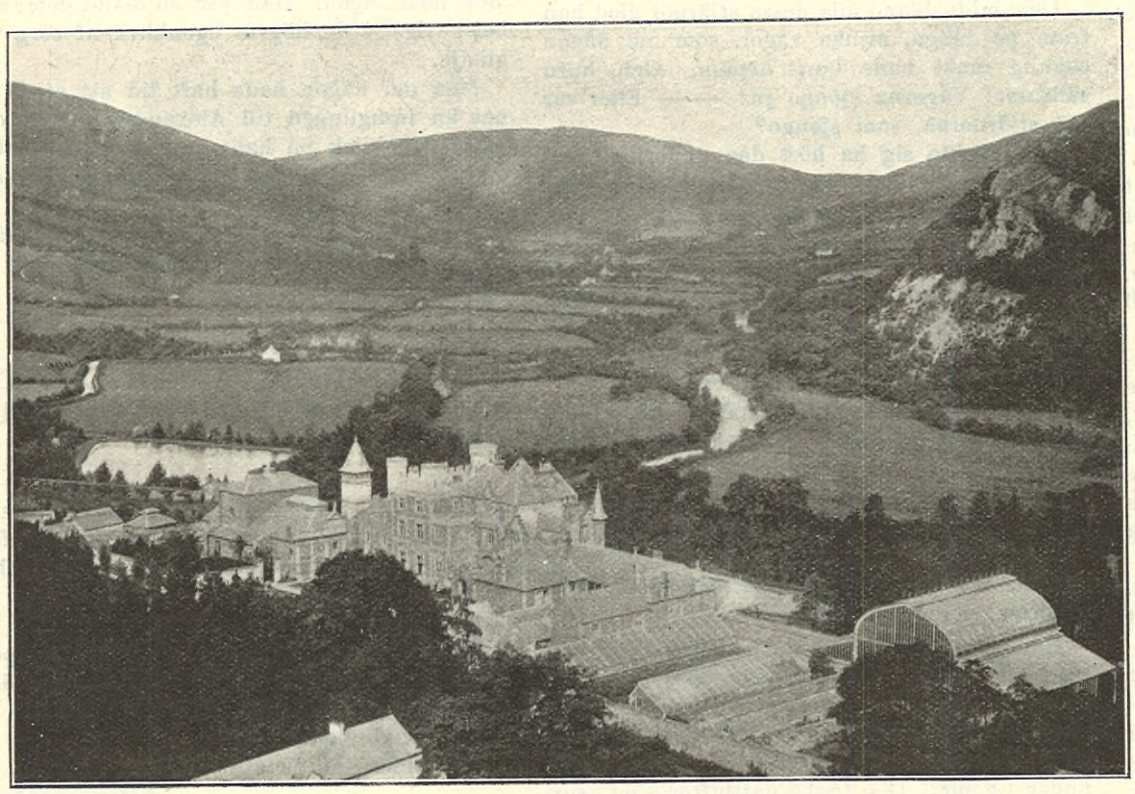

W. A. Smith foto.

CRAIG-Y-NOS MED OMGIFNINGAR.

BISMARCKS MAUSOLEUM.

UNDER SACHSENWALDES åldriga trädkronor reser sig nu, nyss fullbordadt, den tyske rikskanslärens mausoleum, hans jordiska lämningars sista hvilorum, och vid hans sida slumrar i dess skygd hans trogna följeslagerska på lifvets väg, hans maka Johanna von Bismarck. Det är en i all sin enkelhet värdig byggnad, värdig den store hädangångne. På en mäktig granitsockel reser sig det i romansk stil hållna huset, afslutadt med en åttkantig koppartäckt tornbyggnad. Äfven den inre utsmyckningen är enkelt hållen, men skall nog ej förfela att göra ett djupt intryck på alla besökare. Och dessa komma nog ej att bli få. Ännu härskar vinterns stillhet öfver Sachsenwald. Men när våren snart vänder åter med sprudlande lif i stam och strå och äfven det gamla Sachsenwald på nytt klär sig i grönskande skrud, då skall nog den stora turistströmmen till Bismarckmausoleet begynna och Friedrichsruh än en gång bli målet för tusentals fjärran komna gäster liksom i de dagarne, då den dödes kämpagestalt ännu upprätt vandrade omkring i dess lummiga omgifningar.

KAMRATEN, vårt lands förnämsta ungdomstidning, kostar för helt år endast 3 kr. Prenumerera för 1899 på försök!

EN SJUKSKÖTERSKAS MINNEN. UPPTECKNADE FÖR IDUN AF GERDA WIGSTRÖM. II.

»MINA VÄNNER DETEKTIVEN OCH KOLBÄRAREN.»

EFTER NÅGRA månaders tjänstgöring på en af de kvinnliga medicinska afdelningarna fick jag order att begifva mig till samma afdelnings manliga sida. Jag fick en sal på tio patienter, och då läkaren samt afgående sköterskan förde mig från säng till säng för erhållande af de nödiga instruktionerna, fästades genast min uppmärksamhet vid en af de sjuke, som såg ovanligt intelligent ut. Han å sin sida riktade en genomträngande, forskande blick på mitt ansikte, och då jag en stund efteråt gaf honom litet hjälp, hörde jag af det sätt, på hvilket han tackade, samt af den hänsynsfullhet, hvarmed han i det hela behandlade mig, att han tillhörde den bildade klassen.

Jag kunde ej få reda på hans yrke. På taflan öfver sängen stod endast namnet: »Johannes Gregersen». Att han ägde akademisk bildning, hade rest mycket samt fört en världsmans lif, blef dock snart klart för mig. Hvarför låg han då på allmän sal, han som ej var fattig? Och att han ej var det, märktes ju af hans frikostighet mot fattiga rumskamrater. Hans sjukdom var lindrig — hvarför blef han ej utskrifven? Med ett ord, hela hans personlighet var mig en gåta.

Jag kunde ej låta bli att observera denna människa, som jag märkte å sin sida noga studerade de andra patienternas karaktärer och förhållanden. Särskildt gaf han akt på en af de sjuka, för hvilken jag kände formlig motvilja, utan att jag rätt kunde säga hvarför.

En tid försvann så en del saker, tillhörande dels de sjuka, dels afdelningen. Gregersen såg väl, att jag hade mina misstankar riktade åt ett bestämdt håll, ty han sade en dag, att jag var på rätt spår, men bad mig ej göra något vidare vid saken så länge. »Men,» utbrast han på sitt egendomliga korta sätt, »ni, syster, skulle ha blifvit detektiv. Ni har goda förutsättningar! Ni skulle komma till Paris eller London i en riktig skola — där kunde ni skapa er en god framtid.»

Litet häpen betraktade jag min vän Gregersen. Nu var gåtan löst — detektiv var han! Och troligen låg han på sjukhuset, ej för den lindriga rheumatiska åkomman, utan för helt andra orsaker. Troligen sökte han därinne spår, som kunde leda till upptäckten af något brott.

Underläkaren och jag resonnerade en dag öfver Gregersen och hans egendomligheter, och jag yttrade min misstanke, att han var detektiv. Men på denna förmodan fick jag endast svaret: »Gregersen är en fint bildad man af god familj och äger en betydlig förmögenhet, af hvilken han visserligen i utlandet förstört en del. Det är endast af smak han valt sitt äfventyrliga, farliga yrke.»

Gregersen var mycket godhjärtad och särskildt en gång räddade han genom sin klokhet och sin goda vilja en, mänskligt att döma, annars förlorad medmänniska, så att denna åter blef en nykter och bra medlem i samhället.

En eftermiddag kom läkaren och förberedde mig på, att jag skulle få en vildsint patient — han var kolbärare, hade af polisen blifvit funnen redlös och sjuk samt mot sin vilja förd till oss. I badrummet hade han slagit omkring sig, och det var en ganska ruskig uppenbarelse att skåda denne ursinnige jätte med det svartrandiga ansiktet och händer, alltid färdiga att slå till. Han lades i sängen, och jag gjorde genast i ordning tvättvatten för att få honom någorlunda presentabel till den blifvande läkareundersökningen. Jag gick till sängen, satte tvättfatet på en stol bredvid och såg med lugn fast blick på den sjuke, rasande karlen. Gregersen hade hela tiden följt mig med sin skarpa blick, nu reste han på sig och stod i närheten af den nykomnes säng. Då jätten såg, att jag skulle börja min rengöringsprocess, höjde han handen, men snabbt lade jag min hand öfver hans samt tryckte den lugnt och bestämdt ner bredvid honom. Började så mitt arbete. Därpå lades kuddarna till rätta, den feberheta pannan svalkades och jag räckte honom en läskande dryck. Då jag var färdig, smög sig ett: »tack, syster!» öfver hans läppar, och det ursinniga uttrycket i ansiktet förbyttes till ett godmodigt. Pillerna han skulle ta in väckte dock åter hans harm, men då jag fått dem i hans mun, knep jag honom raskt om näsan — och nere voro de! Sedan gick allt utan protester.

Rasmussen hette han och hade egentligen varit packhuskarl hos en grosshandlare, men

BISMARCKS MAUSOLEUM.

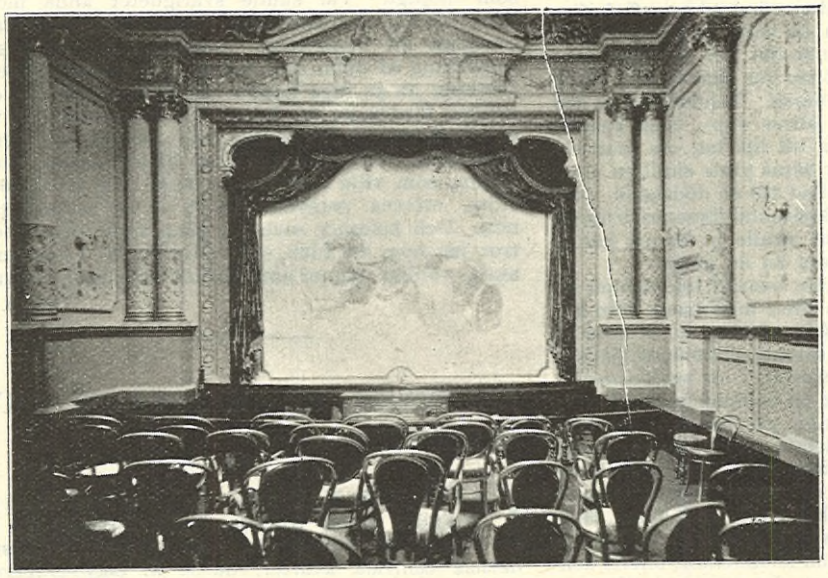

W. A. Smith foto.

TEATERN PÅ CRAIG-Y-NOS.

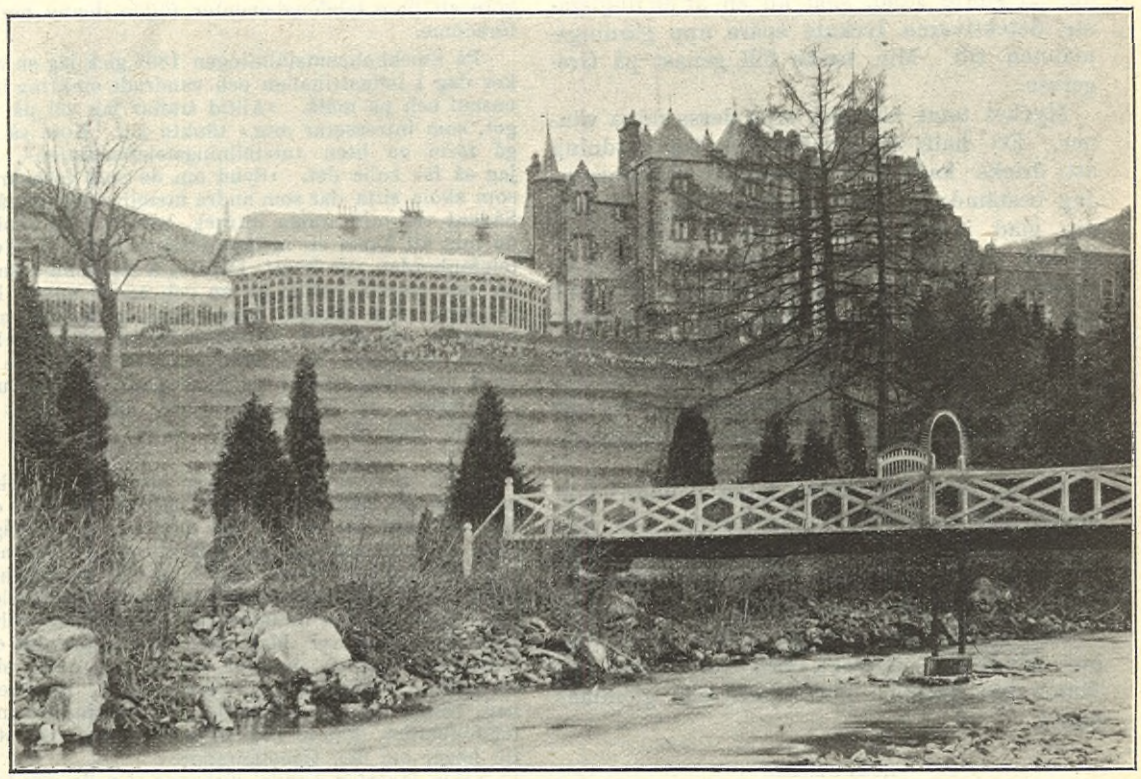

W. A. Smith foto.

SLOTTET CRAIG-Y-NOS.

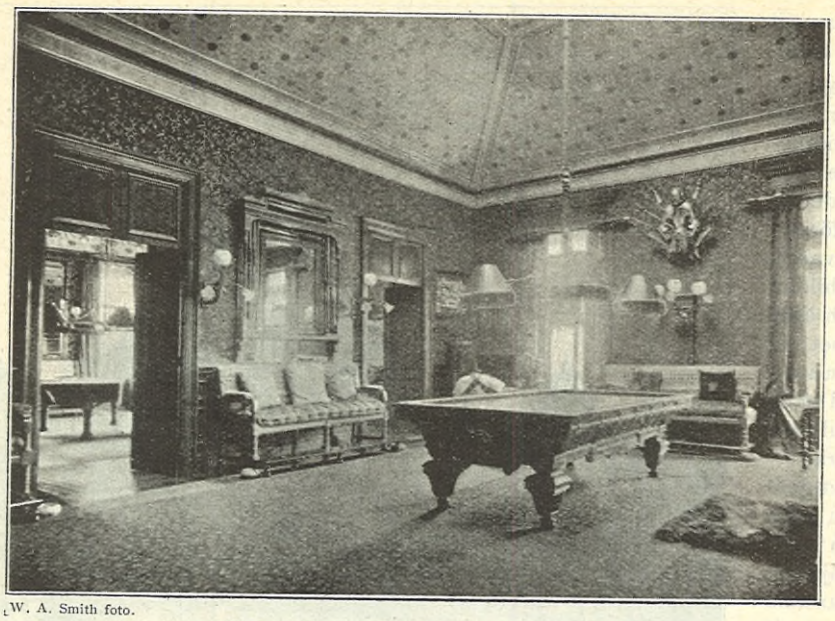

W. A. Smith foto.

BILJARDSALEN PÅ CRAIG-Y-NOS.

kommit i dåligt sällskap, druckit, fått sitt afsked — och nu låg han här. Då han började gå uppe, gjorde han mig alla möjliga tjänster, luffade efter mig som en stor björn, alltid färdig att hjälpa mig med hvad kan kunde. Han var den snällaste patient man kunde tänka sig. Jag riktigt fästade mig vid honom.

Gregersen och kolbäraren hade blifvit goda vänner, och en dag sade den förre: »Syster, Rasmussen har haft en bra fästmö. Hon tjänade hos samme grosshandlare och är där ännu. Ni skall skrifva och berätta Maren, att Rasmussen ligger sjuk här. Är hon en god flicka och ännu håller af honom, kommer hon hit.»

Jag skref ett par ord till Maren och nästa söndag kom en hygglig, allvarlig flicka och frågade ängsligt efter Rasmussen.

Min vän Gregersen kom sedan och berättade med nöjd uppsyn, att allt åter syntes godt mellan det forna fästefolket. Maren kom igen ett par gånger och vid sista besöket var hon glädjestrålande. Rasmussen hade fått tillbaka sin gamla plats, och de skulle ej dröja med giftermålet. Ett par dagar därefter lämnade först Rasmussen sjukhuset och så plötsligt — på samma gång som den af mig misstänkta individen utskrefs — försvann äfven Gregersen. I tidningarna talades det kort därefter om en större stöld, som nu en af de dugligaste detektiverna lyckats spåra upp gärningsmannen till. Min tanke föll genast på Gregersen.

Mycket tomt blef det efter dessa mina vänner. Ett halft år därefter fick jag bjudning att dricka kaffe hos herrskapet Rasmussen. Jag bestämde en söndagseftermiddag och gick dit, glad i sinnet att få återse min »stora björn» och hans Maren. Nog blef jag välkomnad alltid af de snälla människorna! Fint och blankt, så i kök som kammare, godt kaffe, blommor och soliga blickar. Gregersen hade varit och hälsat på dem, och efter honom låg ett kuvert med pengar och ett par vänliga ord till sjukhuskamraten och hans arbetsamma hustru.

Då jag gick, tog jätten mina händer, kramade dem samt bad mig förlåta, om han någon gång varit en bråkig patient och ej godvilligt tagit de bäska pillerna. »Glöm det, jag är så tacksam, och det är Maren med.»

Att dessa enkla människor voro mina vänner, kände jag. »Detektiven», »kolbäraren» och Maren äro gömda i mitt hjärta och glömmas aldrig.

»VÅRA TELEFONSYSTRAR.»

»VÅRA STACKARS enerverade telefonsystrar» — detta uttryck användes af en insändare i ett litet meddelande »från Iduns läsekrets» för någon tid sedan. Visserligen uttalades det liksom i förbigående, men det var dock ett vänligt ord, och det är alltid något här i världen. Hvem vet, hvad allt ett sådant litet ord kan uträtta? Emellertid heter det: »hvad stort sker, sker tyst,» och ho kan räkna alla de tankedigra förslag till »okynnestelefonerandets» bekämpande, som vid det här laget hunnit mogna för införande i Idun? Länge har jag förgäfves tittat efter dem. Nu skulle jag vilja bjuda till att sätta lif i spelet.

Själfviskheten och talträngdheten hos, förlåt herrar läsare, icke endast kvinnor, utan också män, äro väl två fel, som ej äro goda att ta bort, men om vi hjälpas åt att bearbeta dem riktigt duktigt, så kanske att de ge med sig till slut. Eljes vet jag ingen annan råd än att vederbörande belägga alla onödiga telefonsamtal med en särskild »straffafgift», som i så fall bör tillfalla de små telefonsystrarna. Ja, det där blir förstås, »när det blir sju torsdagar i en vecka,» eller »när hönan får tänder». — alltså få vi hitta på ett annat förslag. Telefonisterna äro nu en gång »gjorda att offras opp», men kanske går det pratmakarne mera till hjärtat, om man säger dem, att måhända för deras prats skull en medmänniska för sent blir kallad till en dödsbädd. eller en annan, genom att ett affärssamtal försenas, bringas till tiggarstafven — sådant skulle ju kunna hända och har förvisso händt mera än en gång.

Jag förstår verkligen icke, hvarför telefonisterna, såsom det tyckes, röna så liten medkänsla från allmänhetens sida. Är det månne därför, att de nöta ut sina bästa krafter i denna samma allmänhets tjänst? Jag har hört omtalas, hurusom i en landsortsstad en herreman alltid grälade på telefonisterna. Nåväl, så kommer han en gång upp på stationen och blir där i tillfälle att iakttaga telefonexpeditionen. Hvad han hade beklagat telefonisterna, då han såg, huru öfverhopade med arbete de voro! Därtill lofvade han, att han aldrig mer skulle gräla på dem. Han har också hållit ord, säges det, och från att ha varit den mest grälsjuka bland abonnenter, blifvit den snällaste. — Ja, så där kan det byta om, då man kommer på den ljusa idén att på nära håll taga kännedom om förhållandena och icke sitta hemma och »döma som den blinda om färgen». Önskligt vore att flere telefonabonenter följde denne herres föredöme.

På Stockholmsutställningen 1897 gick jag en vacker dag i industrihallen och vandrade omkring helt ensam och på måfå. »Alltid träffar jag väl på något, som intresserar mig,» tänkte jag. Kom så att gå förbi en liten »utställningstelefonstation», om jag så får kalla det. »Synd om de små fröknarna, som skola sitta där som andra utställningsföremål!» Sådant var mitt första intryck, hvilket icke hindrade mig att kasta en nyfiken blick på det hela. Hvad telefonbordet var högt! Öfverst å detsamma sutto en rad klaffar, hvilka än en och än en annan lystes upp. Jag fattade icke riktigt ändamålet med klaffarna, såg endast, att telefonisterna oupphörligt måste observera dem och förundrade mig, att de unga flickornas ögon icke för länge se'n dragits upp i hårfästet. Ja, hade inte deras nackar varit så böjliga, som de voro, så vet ingen, hur saken aflupit.

Hvad den ungdomen dock har för ett behag med sig! Se bara på den där nacken och hela det lilla hufvudet för resten, och där! — är det något slags diadem, som glänser mig till mötes? Jag närmar mig ännu ett steg. Se så, på det burriga hufvudet hvila två sinsemellan förenade metallskållor! Aha! Den mycket omtalade telefonhjälmen! Alltså »Allmänna telefon»! Man måste medge, att den där »hjälmen» klär bra, men så skaffar den också sina bärarinnor hufvudvärk allt som oftast. Hörtelefonen, fästad vid hjälmen och satt i förbindelse med telefonbordet, kunde jag ej se, eftersom jag stod till höger om den tjänstgörande.

»Men hvarför skulle flickorna ha de där telefonhjälmarne, om de alstra hufvudvärk?» hör jag någon oinvigd fråga. Jo, för att ha båda händerna fria och hinna koppla så många samtal som möjligt. — Så spar man »folk», och detta åter gör penningbesparing. Därför! — — — Dock, detta var 1897. Möjligen äro de stygga hjälmarne numera bortlagda. Låtom oss hoppas det!

Antingen det nu gäller enskilda bolags eller statens telefoninstitutioner, så vet hvar och en, som varit i tillfälle att på nära håll iakttaga telefonisternas arbete, att icke är det latmansgöra. Besynnerligt, men i våra dagar, då så mycket talas om frihet och mänskliga rättigheter, tillämpas likväl ofta nog det systemet att hopa så mycket arbete som möjligt på så få händer som möjligt. Det tyckes, som hyllade man härvidlag den åsikten: bara hela maskineriet går med största möjliga vinst, sak samma med kuggarna — de kunna lätt ersättas.

Från barndomen hörde jag sägas, att »statens kaka är bäst», emedan den, om ock ej alla gånger så stor, dock är säker, och det komma Kongl. Telegrafverkets telefonister också säkert att säga »med känsla och öfvertygelse», om nämligen det nyligen omtalade förslaget att uppföra rikstelefonväsendet på ordinarie stat blir en verklighet. Ty då först bli de »kvinnor i staten» och få rättigheter som sådana — ditintills äro de rättslösa och kastbollar för alla möjliga nyckfulla vindar. Hvad jag hjärtligt gärna skulle unna de små »telefonsystrarna» fasta platser och en liten penning på ålderdomen!

Dock — var detta för mycket begärdt, och blir det där förslaget bara ett förslag, hvarför skulle icke telefonisterna i Sverige, som vid det här laget icke äro så få, kunna inrätta en gemensam understödskassa, åtminstone för sjuk- och begrafningshjälp? Jag vill här icke inlåta mig på några funderingar, huru en sådan plan skulle realiseras. Ett första villkor vore ju, att saken vunne så stor anslutning som möjligt. Väl skulle svårigheter ändå möta, dock tyckes det mig, att dessa icke borde vara omöjliga att öfvervinna. Kanske tarfvades någon uppoffring af dem, som skötte »rörelsen», ty telefonisterna ha ju inga kapital att aflöna med, men om arbetet fördelades på flere frivilliga, kunde det väl ej bli så tungt? Jag tänker mig, att det möjligen i Stockholm skulle kunna finnas några burgna, unga flickor, som ville taga sig an detta värf, sedan först äldre, erfarna personer hjälpt till att utstaka planen. Och kommer saken en gång under diskussion, tror jag nog, att Idun, som alltid brukar vara tjänstaktig, vänligt öppnar sina spalter för inlägg i frågan.

BIPED.

ELDSVÅDA I EN AMERIKANSK »SKYSKRAPARE».

OFTA HAR MAN från den stora republiken på andra sidan Atlanten hört förtäljas om de skyhöga byggnader, som uppföras i storstädernas centrala kvarter, de s. k. »sky-scrapers», »skyskraparne». Den väldigaste af dessa byggnadsvidunder är nyligen fullbordad i Newyork, Park Row palatset, som med 29 våningar är 390 engelska fot högt. Hela byggnaden har 950 rum, 2,095 fönster och 4,000 invånare. Byggnadskostnaderna ha belöpt sig till 24 millioner dollars.

Brandkårer och brandförsäkringssällskap ha länge hyst sina betänkligheter mot dessa väldiga Babelstorn, enär i händelse af eldsolycka vattentrycket i

de största ångsprutor icke förslår att nå de högre våningarna. Hittills hade dock ingen större eldsvåda timat i någon af »skyskraparne» och kunnat bekräfta farhågorna. Det var därför den eldsvåda, som utbröt i ett dylikt väldigt palats vid Broadway i Newyork och af hvilken vi här efter en amerikansk tidning meddela en afbildning, väckt särskild uppmärksamhet. I det stora hela bestod den jättelika byggnaden, tack vare sin eldfasta konstruktion af nästan uteslutande järn och sten, profvet godt. Men sprutorna nådde ej längre än till 16:e våningen och brandmanskapet måste inifrån upptränga till de högst belägna etagen.

Det var ett hemskt imponerande skådespel, då i nattens mörker hvarje fönster i jättebyggnaden lyste som öppningen till en glödande ugn, och det lefver nog länge i de tusentals åskådarnes minne.

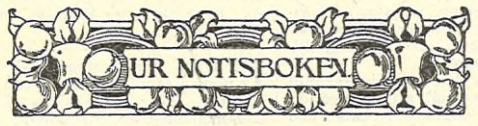

DÖDENS SKÖRD. Den 14 dennes afled i sitt hem å Slottsmöllan vid Halmstad efter tre månaders sjukdom fru *Carolina Margareta Wallberg*, f. *Bredberg*, i en ålder af nära 74 år. Den aflidna, som genom sin ställning och sin karaktär intagit en bemärkt ståndpunkt inom samhället, var en god och välvillig husmoder för sina många underhafvande samt öfvade i tysthet en omfattande välgörenhet. Hon skulle den 19 mars kunnat fira sitt guldbröllop med sin make, fabrikör Isak Wallberg. Fru Wallberg sörjes närmast af efterlefvande make och sönerna fabrikör Alfred Wallberg i Halmstad och Hugo Wallberg, chef för en klädesfabrik i Finland, samt en dotter, änka efter grosshandlaren Collin i Stockholm.

— Efter ett par veckors sjukdom afled den 16 dennes i hufvudstaden en af Klara församlings äldsta medlemmar, fröken *Margaretha Elisabeth Charlotta Ring*. En åldrig syster står jämte brorsbarn och andra släktingar sörjande vid hennes bår. För en äldre generation var fröken R. bekant på grund af det välkända familjepensionat, hon jämte sin syster under ett par tiotal af år höll och där en mängd nu på olika banor verksamma personer haft ett hem. Hjälpsam i det yttersta med de ringa tillgångar hon ägde, efterlämnar hon ett vänsällt och fridsällt minne.

MRS BLOOMFIELD H. MOORES BEGRAFNING ägde rum i London i all enkelhet i onsdags. Bland begrafningsgästerna märktes envoyén grefve Carl Lewenhaupt med grefvinna, grefvarne Reinhold, Clarence och Eugène von Rosen, ryttmästaren Holterman och juris fil. kand. Harold Bildt.

De amerikanska tidningarna innehålla utförliga biografier af mrs Bloomfield Moore, som åtnjöt stor popularitet i Amerika som romanförfattarinna. Det uppgifves, att mrs Moores man, som dog 1878, efterlämnade en förmögenhet af fem millioner dollars. Mrs Bloomfield Moore tog en liflig del i kvinnorörelsen och skref en mängd artiklar i sociala ämnen under signaturen »Mrs Clara Moreton». Hon gaf ock bort mycket penningar till välgörande ändamål.

APROPOS! Det är nog troligt att det finnes ett flertal åldringar i vårt land, såväl kvinnor som män, hvilka kunna glädja sig åt att vara födda, icke blott samma år, utan till och med samma dag som vår konung, hvilken i lördags fyllde sina sjuttio år. Idun vill blott påpeka att här i hufvudstaden ha vi en gammal dam, som i sitt rojalistiska hjärta fröjdas åt denna samstämmighet med majestätet. Det är änkefru *Elise Nomell*, änka efter grosshandlaren J. A. Nomell i Uddevalla, på sin tid innehafvare af det vackra säteriet Wese i Bohuslän. Blifven änka flyttade fru Nomell till Lysekil, där hon åt sig uppförde en villa. Här sysselsatte hon sig med små konstnärliga handarbeten, af hvilka vi sågo prof på Stockholmsutställningen 1897. Hon har äfven vunnit pris vid utställningar i London och Edinburg. Då konungen fyllda *sextio* år, uppvaktade fru Nomell honom, som med vanlig älskvärdhet mottog sitt årsbarns vördnadsfulla lyckönskningar. Fru N. hade ämnat att icke heller försumma den *sjuttionde* årsdagen, men nu svika krafterna den gamla, och dessutom var ju äfven konungen opasslig.

TILL ALLA BARMHÄRTIGA MÄNNISKOR som lyssnat till mitt upprop att lämna bidrag till den olyckliga 16-åriga soldatdottern *Helga Fast*, som vid Wretstorps järnvägsstation mistade båda fötterna, får jag härmed frambära mitt hjärtligaste och innerligaste tack, under tillkännagifvande att de bidrag, som till mig influtit, denna dag utgöra tillsammans ej mindre än *Kr. 6,836:77* uti *555* bidragsposter, och då dessa medel med förut i Örebro insamlade jämte de bidrag, delvis sådana årligen, jag ytterligare har löfte om, äro fullt tillräckliga att betrygga flickans framtid, så får jag därför härmed vördsamt anhålla, att då det tyvärr på många andra håll finnes så mycken nöd att lindra och elände att afhjälpa, offervilligheten efter detta torde gå ut öfver andra olyckliga och hjälpbehöfvande medmänniskor.

Så snart alla med insamlingen för Helga Fast förenade angelägenheter hinna ordnas, kommer offentlig redovisning att aflämnas i Örebro Tidning.

Motala den 15 januari 1899.

Med hjärtligaste tacksamhet

Ödmjukligen
Oskar Gylling.

KUNGL. TEATERN har, som vi i föregående nummer nämnde, återupptagit Webers fantastiska opera »Oberon», hvilken under förra veckans lopp gafs för trenne fulla hus, senast i fredags, till hvilken föreställning statsråden, riksdagens samtliga ledamöter samt stadsfullmäktige inbjudits, och hvarvid stora foyern för första gången öppnade sina portar för allmänheten. — Af de uppträdande i denna opera, hafva vi förut framhållit fru *Östbergs* (Rezia) och hr *Ödmanns* (Huon) förträffliga prestationer. Utom dessa förtjäna särskildt nämnas fröken *Thulin* (Fatima) och hr *Lemon* (Scherasmin). Titelpartiet, som är skrifvet för tenor och förut utförts af hr Strandberg, återgifves nu af fru *Lindberg*, men med allt erkännande åt denna framåtgående sångerska måste vi dock föredraga det förra arrangemanget. Fröken *Edström* (Puck) bör med allra snaraste, innan det blir för sent, bemöda sig om ett bättre sångsätt. Något så grumligt och oklart, som hon härutinnan presterar, bör ej få förekomma. — Operan går för öfrigt i sin helhet mycket bra under hr *Nordqvists* ledning.

HYLIN & Cos
FABRIKSAKTIEBOLAG
KONGL. HOFLEVERANTÖR.
UTSTÄLLNINGSTVÅLAR:
VIOL, HYACINTHE, HELIOTROPE, SYRÉN M. FL.
THEA-ROS-PARFYM M. FL.
prisbelönta vid 1897 års utställning med
GULDMEDALJ
Försäljes i våra butiker
8 Regeringsgatan — Vesterlånggatan 16.
A. T. 6469. A. T. 2497.
samt hos alla finare parfymhandlare i riket.

DRAMATISKA TEATERNS senaste nyhet, en tysk fars benämnd »Kloka Käthe» af en hr *H. Olden*, kunde sannerligen gärna ha fått stanna på den hylla, där den säges ha hvilat nu redan i några år. Det är mycket möjligt att den kloka unga damen under fru Ellen Hartmanns dagar och egid kunde ha vunnit några lättköpta segrar öfver den goda Stockholmspublikens, inför denna sin gunstling, alltid obefästa hjärtan, men nu — nej, nu går det inte! Och det trots att fröken *Videll* sannerligen gjorde allt hvad begäras kunde af titel- och hufvudrollen. Trots att hr *Bæckström* som hennes kära onkel och chokoladfabrikant bredde gifmildt af sin bonhomies försonande skimmer öfver de oldenska plattheterna. Trots att fröknarna *Klefberg* och *Bäckström*, hrr *Ekelund* och *Johanson* ärligen mödade sig att spela »Söder» vid Kungsträdgårdsgatan. Litet klappade man förstås — när klappar inte den snälla premièrepubliken på Dramaten? — och litet hyssjade några af de *elaka* herrarne, som sluppit in af misstag. Men det var just som publiken med gladt gny rusade mot utgångsdörrarna. Så *det* hörde nog inte den ärade direktionen.

FRÖKEN THORA HWASS gaf den 10 d:s soaré i Vetenskapsakademiens hörsal med biträde af hrr Neruda, Zetterqvist, Bergström och Sandqvist. Tillsammans med dessa utfördes Brahms' tredje pianokvartett, hvars underskönа adagiosats verkade särskildt anslående, samt Schumanns aldrig för ofta hörda pianokvintett, där alla satserna framkallade det lifligaste bifall från den talrika publiken. Båda dessa kammarmusikstycken erhöllo ock ett alltigenom mönstergilt utförande. Soarégifvarinnan utförde dessutom Bachs kromatiska fantasi och fuga på ett sätt, som visade att hon ytterligare tagit ett stort steg framåt såväl i teknik som uppfattning och förståelse. Det var sålunda en i alla afseenden njutningsrik afton.

HR SVEN SCHOLANDER, den outtröttlige, har hittat på ett nytt slag af soaréer, nämligen *vis- och sagoaftnar för barn*, och att han äfven på detta område, följande regeln *det bästa åt barnen*, rönt en afgjord framgång, därpå har han fått tillräckliga bevis i de lysande blickar och det glada bifallssorl, som under trenne aftnar mött honom från de fulltaliga ungdomsskaror, som med förtjusning lyssnat till hans föredrag i K. F. U. M:s hörsal. Programmen hafva upptagit sagor och visor af soarégifvarens fader, prof. F. W. Scholander, belysta af präktiga skioptikonbilder, samt åtskilliga af hans populäraste sånger från föregående soaréer.

C. E. Lagerström
Stockholm
Frejamagasinet
Sybehörs- och Modeaffär.
Specialitet:
Garneringsartiklar
till klädningar o. kappor.

Landtmanna- & Kreditkassan
N:r 1 Myntorget. Stockholm.
Depositionsränta ..... 5 %
Sparkasseränta ..... 5 %
Å hvarje sparkassebok kan lyftas intill 1,000 kr. i månaden utan uppsägning.

Bal-Siden
65 öre
till kr. 16: 45 pr mtr — från mina egna fabriker —
äfvensom **svart, hvitt** och **kulört Henneberg-Siden** från **65 öre** till **kr. 16: 45** pr meter — släta, randiga, rutiga, fasonerade, damast etc. (cirka 240 olika kvalitéer och 2,000 olika färger, mönster etc.).
Siden-Damast..... fr. 90 öre—16,45 | Bal-Siden ..... fr. 65 öre—16,45
Siden-Basttyger pr robe » kr. 12,30—58,80 | Siden-Grenadiner » 90 öre— 8,65
Siden-Foularder, tryckta, » 85 öre— 3,85 | Siden-Bengaliner » kr. 1,75— 8,35
pr mtr. **Siden-Armûres, Monopols, Cristalliques, Moire antique, Duchesse, Princesse, Moscovite, Marcellines,** sidentyger till **täcken** och **flaggor** etc. etc. **tull- och portofritt i hemmet.** — Profver och katalog med omgående. — Dubbelt brefporto till Schweiz.
Siden-Fabriken G. Henneberg, Zürich.
(K. & K. Hofleverantör.)

Christianstads Hushållsskola
meddelar åt bildade flickor undervisning och öfning i enklare osh finare matlagning, bakning, syltning och inläggningar samt öfriga inom ett hem förekommande göromål. Elever emottagas när som hälst och närmare upplysningar lämnas af
Fru **Mathilda Christierson,**
Christianstad. (G. A. M. 43912)

Fru STINA RODENSTAMS
Hushålls-Skola
Hudiksvall.
Läroämnen: Matlagning, kläd- och linnesöm, strykning, handarbeten m. m.
Vårterminen 26 jan.—25 maj. ✻ **Prospekt** på begäran. (S. T. A. 55806)

Doktor Carl Fritzell.
Grefmagnigatan 10.
Invärtes och barnsjukdomar.
Hvardagar kl. 10—½11, ½3—½4. Sön- och hälgdagar kl. 10—11. Allm. tel. 58 98.

Tandläkare Sjöquist
Drottninggatan 68, Sthlm.

Aktiebolaget
Stockholms Handelsbanks
Notariatafdelning
vårdar under bankens garanti alla slags värdehandlingar, uppsätter och förvarar testamenten, kontrakt m. m. samt granskar handlingar.
5 Jakobsgatan 5, Stockholm.

Väfskola i Örebro. Grundlig undervisning i uppsättning af alla för ett hem lämpliga väfnader i vanlig väfstol från 4 till 10 skaft, skånska allnogeväfnader, damast m. m.
»Praktisk Väfbok» à 3 kr. sändes mot efterkraf.
OBS.! För såvida statsanslag också för år 1899 beviljas, lämnas kostnadsfri undervisning åt 10 elever under 3 mån. Ansökningar insändas till undertecknad före 15 febr. **Nina v. Engeström.**

Banyuls Trilles.
Ett aptitgifvande, magstärkande vin, afsedt för konvalescenter och svaga personer i allmänhet. Rekommenderadt af många hrr läkare.
Pris pr butelj kr. 3,50 hos
Högstedt & C:o,
Stockholm, ***32 Regeringsgatan.***

Pellerins Christiania Grädd-Margarin
Guldmedalj vid Stockholmsutställn. 1897.
Guldmedalj Bergen 1898.
I smak som finaste bordssmör. Tillverkad under statslig kontroll. Pasteuriserad grädde och mjölk. Bakteriologisk undersökning af råvara och färdigt fabrikat. Högsta kvalité är märkt *S. O. M.* i stora röda bokstäfver å lådan.
Generalagentur och nederlag i Stockholm hos *Ekström & Hoflund*, Skeppsbron 24.

Santalmissionens TE
Broken Orange Pekoe à 6: 40 pr kg. Nästan omedelbart färdigt för servering. Drygast.
Märk! Vi säljа denna prima sort oblandad *3 å 4 kr. billigare* pr kilo än vissa andra firmor.
Pekoe à 5: 60 pr kg.
Mindre aromrikt. Utmärkt hvardagste.
Insänd 40 öre i frimärken, så erhålles prof af önskad sort.
Santalmissionens Tedepot,
Trievaldgränd 2, Stockholm.

I Doktorinnan Bergmans MÅLARSKOLA
mottagas elever i Porslins-, Olje- och Akvarellmålning.
Humlegårdsgatan 10, 3 tr.

På grund af sjukdom
an en finare broderiaffär i en af mellersta Sveriges större städer med endast fullt mörnt lager få öfvertagas på mycket lämpliga villkor. Svar till »C. A.», adress S. Gumælii annonsbyrå, Sthlm. (G. 198)

UNG DAM, som flera år idkat musikstudier, gifver samvetsgranna pianolektioner för nybörjare. Svar till »Intresserad», Iduns Exp, (68)

EN UNG FLICKA af familj, elev i Richard Anderssons pianoskola, önskar musikelever. Priset moderat. Rekommendationer finnas. Svar »Till 99» torde inlämnas å Iduns kontor. (90)

EN 18-ÅRIG, FATTIG FLICKA, som under 4 à 5 års tid idkat fiolstudier och ej saknar medel till studiernas fortsättande, finner sig härmed i en ödmjuk begäran till någon välvillig person om hjälp, antingen i kontanter eller uti fri bostad och vivre i hufvudstaden, eller åtminstone en mycket billig inackordering därstädes. Svar utbedes till »Tacksam viola», Iduns exp.

Undervisning i linnesömnad
meddelas af bildad flicka. *Ny metod, utan stickling.* Hvarje kurs (pris 15 kr.) omfattar 1 månad, 3 timmar dagl. Elev syr endast eget arbete. Karin Egnér, Nybrogatan 7, 4 tr. Rikstel. 35 30. (98)

Kvinnlig Lifförsäkrinsinspektör
sökes af ett tidsenligt och inarbetadt lifförsäkringsbolag. Särdeles förmånliga villkor. Iduns redaktion anvisar.

Lars Monténs Neutrala Kärntvål till ylletvätt och Oleintvål till linnetvätt användes lämpligast sålunda:
»½ kg. tvål kokas i 2 liter vatten; när tvålen är upplöst, tillsättes under omröring 20 à 25 liter ljumt vatten; i denna utspädda lösning neddoppas plaggen. Vid ylletvätt böra såväl lösningen som sköljvattnet hafva 36 á 38 grader.»
Finnas hos de flesta specerihandlare samt i mina butiker.
Silfvermedalj i Köpenhamn 1888. **Guldmedalj** i Stockholm 1897.
N:r 19 Stora Nygatan. — N:r 29 S:t Paulsgatan.

Vid Stockholms Gasverk
försäljes:
Okrossad koks till afhämtning à 85 öre pr hl., i plomb. säckar, hemkörd och uppburen, à 1: 10 vr hl.
Krossad koks till afhämtning à 1 krona pr hl., i plomberade säckar, hemkörd och uppburen, à 1 10 pr hl.

Oaktadt kaffe nu är billigt,
så bör ni dock betänka att det är mycket skadligt att dricka det enbart, synnerligast de billigaste sorterna, hvarför det är nödvändigt att till vanligt kaffe blanda en hälsosom haffetillsättning för att undvika kaffeförgiftning, och det är af professorer och läkare erkändt att ***Stockholms Kaffe-Aktiebolags Intubikaffe*** blandadt till kaffe gifver den hälsosammaste, billigaste och mest välsmakande kaffedryck. Detta intubikaffe säljes i hvarje välordnad speceri- och diversehandel i paketer à **25** och à **10** öre, men bör man akta sig för alla värdelösa efterapningar, som gå under namn af äkta, prima eller andra benämningar, hvarför man bör efterse att å hvarje paket är tryckt firmans namn, ***Stockholms Kaffe-Aktiebolag,*** samt dess fabriksmärke med ordet »Patent», ty endast dessa äro verkligt äkta och garanterade att innehålla ett hälsosamt och godt fabrikat.

Kontant 540,000 Kronor
fördelade i **8,223** vinster på
50,000, 10,000, 5,000, 1,000, 500, 100, 50 och 20 Kronor
utlottas. den 1 Maj 1899. Pris för lottsedel **10 kr.**, till landsorten mot **insänd likvid vid hvarje rekvisition åtföljd af 40 öre** (till rek. porto och dragningslista). Hela behållningen tillfaller Nordiska Museets Byggnadsfond.

Nordiska Museets Lotteri,
Fredsgatan 32, Stockholm. (G. 74261).

Köp alltid radiatorsmör!

HJULSPORT
är Sveriges enda hjulsportstidning och innehåller en mängd läsvärda och upplysande artiklar af **stort intresse för både hjulryttare och hjulryttarinnor.** — *Nya uppfinningar illustreras och beskrifvas.*
Redaktör är e. o. Kammarskrifvaren **Anders Roswall,** hvarjämte bidrag lämnas af Fil. Kand. *Natte Flygare (Ture Ström), Carl Hanner,* signaturen *»Lennart Hennings»,* Fil. Kand. *Valdemar Langlet, Adolf Östberg, Per From, Lars From* m. fl.
OBS.! Prenumerera på posten! (G. 75111)

Kindergarten.
Tvänne lärarinneelever mottagas till inst. vårtermin 14 jan.—27 maj. Sökande böra hafva allvarlig håg för sitt kall samt praktisk duglighet Betyg erhålles. Vidare meddelar Föreståndarinnan för Kindergarten o. Förb. Samskolan, Kommendörsg. 25. (24)

☛ **VÄF-BOK**, innehållande 60 olika bindningar jämte prof för hvarje sort samt uppgift om groflek på väfsked och garn till varp och inslag m. m., innehåller prof å herr-, dam- och barnkläder i bomull och ylle, duk-, täck-, möbel- och gardintyger, hvita och kulörta mattor, bolstervar samt alla sorters skånsk väfnad m. m. Kan med lätthet väfvas af hvar och en som väfver 2 skaft. Väfves i vanlig väfstol från 2 till och med 10 skaft. Erhålles mot efterkraf af 8 kr., om bref med adress insändes till H. S., *Linghem* p. r. (Rekommenderas som utmärkt med sina väfda prof af flera som köpt Väfboken, Insändt af tacksam köpare.)

UNG FLICKA önskar mot betalning se ett finare hems skötande. Snarast svar till »21 år», Dagens Nyheters hufvudkontor. (80)

För småttingarna!
Lätta, nätta arbeten kunna rekvireras till landsorten från Kindergarten och Förb. Samskolan, Kommendörsgatan 25, Stockholm. Priskurant sändes omgående. (88)

Originellaste Fantasimöbel

i fornnordisk stil för glödbränning ell. målning. Pris omålad kr. 25, stoppning af soff- o. stolsitsarne ökar 10: 50.
Målad i hvitt och guld, stoppad 50 kr.
Målning i önskade kulörer verkställes.
Tidaholms Bruks Aktiebolag, *Tidaholm.*
(Försäljn.-mag. 27 Beridarebansg. 27, Sthlm.)

Agenter
antagas för försäljning af
Symaskinslampan 'Sun'.
Osk. H. A. Heintz,
(S.T.A.066992) *Göteborg.*

Frimärken
för samlare och handlande billigast från G. FAGERSTRÖM, Kalmar.
Ny prislista gratis och franko.

Öfversättning af ungdoms- och barnböcker från franska, tyska eller engelska utföres mot lågt arvode. Svar till »Öfversättning 1899», Iduns exp.

Liktornslösningsmedel.
Detta utmärkta medel, hvarigenom de svåraste liktornar inom trenne dagar upplösas och borttagas, försäljes à 1 kr. pr sats i Stockholm **endast hos C. F Dufva, Drottninggatan 41**, Göteborg A. E. Wallerius & C:o, Upsala Victor Söderberg Kungsängsgatan 1, Gäfle O. A. Johansson & C:o
Mot 1 kr. 20 öre i frimärken expedieras medlet till landsorten af agenten M. Malmström, Upsala.
Upptäckten af detta medel har med förord anmälts i Svenska läkaresällskapet af dess dåvarande ordförande herr medicinalrådet och förste stadsläkaren i Stockholm A. G. Carlsson, som äfven med särdeles välvilja och nit befordrat detsammas tillgodogörande för allmänheten.
Bland den stora mängd intyg öfver dess värde meddelas endast nedanstående:
Fabrikör A. W. Möller har här i hospitalet gjort experiment med användning af en honom egen metod att upplösa och borttaga liktornar. Då det fabrikat, som han därtill använde, visade sig frambringa den åsyftade verkan, får jag härmed meddela honom mitt vittnesbörd om metodens goda resultater. Det Kongelige Frederiks Hospital, *Buntzen,* Öfverkirurg.
Herr A. W. Möller har å kirurgiska afdelningen af K. allmänna Garnisonssjukhuset med ett af honom uppfunnet lösningsmedel, utan smärta för patienten, fullständigt borttagit ett större antal liktornar, hvilket härmed på begäran intygas. *Axel Sjöberg,* tillförordnad sjukhusläkare.
Herr A. W. Möller har på mig användt ett af honom uppfunnet sätt att borttaga liktornar och därvid fullständigt lyckats; och får jag således rekommendera hans metod såsom särdeles lämplig, enär den är både smärtfri och oskadlig samt kan utan ringaste men för ens sysselsättningar användas. *Gust. Engstrand,* amanuens vid Serafimerlasarettet.
Att herr A. W. Möller å Serafimerlasarettets kirurgiska afdelning medels ett af honom uppfunnet medel hastigt och utan smärta borttagit liktornar å flere där vårdade patienter, varder härmedelst på begäran intygadt. *N. J. Sehlberg,* d. v. underkirurg vid Serafimerlasarettet.
Undertecknad, som af herr A. W. Möller blifvit behandlad för liktornar, får härmed vitsorda, att hans metod är särdeles god, i det att liktornen inom kort tid borttages utan smärta och olägenhet. *J. Levertin,* med. d:r.
I ofvanstående instämmer till alla delar *J. F. G. Keyser,* med. doktor.

Medaljen
till minne af Konung Oscar II:s 70-års-dag den 21 jan. 1899, säljes hos de flesta Bokhandlare och i Cigarraffärerna i riket samt i parti hos **John Fröberg**, Finspong, och Tenn- & Metallförädlings Akt. Bol., Agnegatan 10, Stockholm. Medaljen kan erhållas i silfver à **kr. 15**, i brons à **kr. 4** och i brittaniametall à **kr. 1: 50.**
Vid partiköp rabatt. (S. T. A. 55592)

Örebro Kex
Bäst! * Billigast!
Säljes hos herrar Speceri-, Delikatess- och Kaffehandlande.
Göteborgs KEX.

LEDIGA PLATSER

PÅ EN LANDTEGENDOM i Södermanland önskas till våren en *snäll* och *duglig* hushållerska, som har förmåga att med ordning och omtanke sköta ett större landthushåll med alla därvid förekommande göromål. Den härå reflekterar torde sända sina betyg och rekommendationer, jämte om möjligt porträtt, till Fru I. Lundh, Magda och Ås. (93)

I TVÅ PERSONERS HUSHÅLL önskas en enkel, bättre flicka, kunnig i matlagning och öfriga inomhus förefallande göromål. Svartensgatan 8 A, 2 tr. t. h. (84)

BARNFRÖKEN. En bättre flicka, frisk, barnkär och ordentlig, något kunnig i sömnad samt villig sköta mindre barn, kan erhåller plats nn genast i godt hem i Göteborg. Svar med uppgift å referenser, lönevilkor och ålder samt fotografi torde insändas till »M. S. D. B.», Iduns Expedition, Stockholm. (60)

PLATSSÖKANDE.

EN 18-ÅRIG, BÄTTRE FLICKA van vid inomhus förefallande göromål samt äfven något vid klädessömnad, önskar plats i familj genast. Svar väntas tacksamt till J. Z., Forssa prästgård, Wadsbro. (78)

EN UNG, ANSPRÅKSLÖS FLICKA, som ej håller sig för god för något slags arbete, söker plats i ett hem att gå frun tillhanda i hushållet och tillse barnen. Den sökande har stor håg för husliga sysslor, är road af handarbeten samt äger en god handstil. Lön 150 kr. Svar märkt »Lavo» torde lämnas till Iduns exp. (89)

EN ANSPRÅKSLÖS, BÄTTRE FLICKA, kunnig i enklare matl. o. något sömn., önskar plats nästa månad som hjälp i hushållet. Goda rekom. Svar till »Maria», Allm. Tidn.-kont., Gäfle. (85)

BILDAD 25-ÅRS FLICKA önskar plats i aktadt hem såsom skrifbitr. eller sällskap. Van att bitr. häradshöfding. Svar till »73», Örebro p. r. (81)

LÄRARINNA, undervisningsvan i sv. ämnen, språk o. musik, önskar plats i treflig familj. Goda betyg och rek. Svar till »98», Örebro p. r. (82)

LÄRARINNA, 23 år, musikaliskt bildad och med bra sångröst, äfven kunnig i hushållsgöromål söker plats i välbergad tjänstemannafamilj för att gå frun tillhanda. På lön fästes mindre afseende blott att få deltaga i allt hvad som tillhör ett godt hushålls skötande. Om barn finnas, är villig att undervisa i vanliga skolämnen och musik. Svar till Anna Holmlin, Järnvägsgatan 20, Örebro. (79)

EN UNG, bildad, musikalisk flicka önskar plats i familj, är något van vid kontorsgöromål. Svar till »Elisa», Tidningskont. Kommendörsg. 15, Stockholm. (102)

EN 19 ÅRS FLICKA från Skåne önskar komma till glad bättre familj i Stockholm, där ungdom finnes, för att deltaga i husliga sysslor samt lära laga mat. Villig att betala 300 kr. om året. Svar till A. N., Iduns exp. (101)

UNG FLICKA önskar sig plats att gå frun tillhanda. Sökande är förut något hemmastadd i matlagning och husliga göromål samt något sömnad. Svar sändes till Maja, Karlstad p. r. (95)

PLATS SÖKES af f. d. lärarinna, som senare åren haft plats i familj, dels som biträde i hushållet, dels i sömnad, och önskar nu plats där hjälp behöfves i sömnad och handarbete. Kunnig i kapp-, kläd- och linnesom. Svar till »X. Y.», Arkelstorp p. r.

PLATS ANTAGES NU GENAST af bildad flicka, van vid inom ett större hem förekommande göromål. Svar inom 14 dagar till Fritt vivre 99, Iduns exp., Stockholm. (92)

PLATS SOM VÅRDINNA eller hushållsbiträde sökes af ett bildadt, *dugligt* yngre fruntimmer med musikalisk begåfning, godt och vänligt sätt samt allvarligt sinnelag. Närmare genom K. F. U. K, 46 Malmskillnadsgatan kl 12—2 (utom lördag). (100)

EN UNG, BILDAD FLICKA önskar komma i familj på landet eller i småstad såsom lärarinna för mindre barn. Svar till »19 år», Brefladan, nedra botten, Lilla Kyrkogatan 4, Goteborg, emotses tacksamt. (Nord. A.-B. 6638)

EN UNG, MUSIKALISK FLICKA af god familj önskar plats i ett bildadt hem. Har genomgatt hushållsskola och är van vid alla husliga göromål. På lön fästes ej afseende, men vill blifva ansedd som medlem af familjen. Svar inom 8 dagar till »G.», Helsingborg p. r. (96)

TILL VÅREN önskas plats af en stadgad, bildad flicka med godt sätt, kunnig i husliga göromål och handarbete, van att arrangera i medelstort hushall. Svar till »Brukstös». Gumælii annonsbyrå, Malmö. (G. A. M. 43881)

PLATS som hjälp och sällskap uti god familj emot fritt vivre, önskar bildad musikalisk flicka. Svar till »Ims», Iduns exp. (73

EN UNG FLICKA önskar komma som elev i prästgård eller annat bättre hem för att lära ett hems skötande. Svar med pris emotses till »Ordentlig 1899», adress S. Gumælii annonsbyrå, Stockholm. (G. 240)

TVÅ à TRE VÄLARTADE SKOLFLICKOR om 10—16 år kunna erhålla inackordering i enkelt, men godt hem, beläget i frisk skogstrakt, 2 timmars järnvägsresa från Stockholm. Samvetsgrann tillsyn utlofvas. Undervisning meddelas af van lärarinna i elementarskolans ämnen och musik. Svar till »Varterminen 1899», Kohlsta, *Kårsta.* (83)

ETT FRUNTIMMER, som genom mångårigt lidande fått sitt nervsystem angripet, skulle mycket önska att finna god inackordering i aktadt hem i Stockholm. Om inom den familj, som godhetstullt reflekterar häröfver, där blott finnes någon dess medlem som känner deltagande och har någon erfarenhet i sådant hänseende, så bör uppgiften icke blifva svår. Vidare upplysningar lämnas med största beredvillighet om svar till »Tacksam anförvandt» inlämnas till Iduns exp. (103)

DEUTSCHES FAMILIENPENSIONAT.
In Darmstadt finden junge Mädchen in feiner Familie liebevolle Aufnahme. Der Preis jährlich mit Sprachunterricht 1200 Mark. Ref. und Prosp. durch Fräulein Gully Almqvist und Helfrid von Feilitzen, *Jönköping.* (1508)